

Odbiornik radiowy Radmor 5100

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:

1977 - 1979

Miejsce powstania:

Gdynia, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:

wys.: 137 mm, sze.: 524 mm, dł.: 330 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i

Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane

obektu: domena publiczna. Opis

kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL

(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -

Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORAMCJE

MIM 1508/V/309

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika,

elektrotechnika, fale radiowe, komunikacja,

łączność, muzyka, nagłośnienie, odtwarzanie

dźwięku, prąd, PRL, propaganda, przemysł,

radio, reklama, eksport, sprzęt RTV, towar
luksusowy, wzornictwo polskie

OPIS

Model 5100 jest jednym z najbardziej zaawansowanych technicznie odbiorników radiowych w PRL-u. Odbiornik z wbudowanym wzmacniaczem umożliwiał odtwarzanie dźwięku pseudokwadrofonicznego (quasi-quadro). Efekt kwadrofonii polegał na wykorzystaniu różnicy w sile sygnału między kanałem lewym a prawym, co dawało złudzenie przestrzenności dźwięku. Odbiornik Radmor 5100 został opracowany w Zakładach Radiowych Radmor przy współpracy oddziału RTV Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji (PIT) i Ośrodka Wzornictwa Przemysłowego PTH Unitech (OWP PTH Unitech). Prototypowe egzemplarze modelu 5100 powstały w 1976 roku, rok później rozpoczęto produkcję seryjną, którą kontynuowano do roku 1979. Radmora 5100 sprzedawano w Polsce i eksportowano do Francji. Model 5100 jest pierwszym z serii luksusowych odbiorników Radmor klasy hi-fi. Zastosowano w nim konstrukcję modułową, typową dla budowy radiotelefonów, z których znane były Zakłady Radiowe Radmor. Układ elektroniczny amplitunera oraz sposób jego konstrukcji został opracowany przez Macieja Sokólskiego. Obudowę 5100 zaprojektował Grzegorz Strzelewicz – autor wielu projektów urządzeń elektronicznych powszechnego użytku (między innymi odbiorników radiowych Amator, Julia, Maria, a także zestawów Hi-Fi Mini, Slim-Line i magnetofonu studyjnego MD 3401 SD). Obudowę zewnętrzną Radmora 5100 stanowi prostopadłościenna, jednoczęściowa, pilśniowa skrzynka fornirowana, która w przekroju przypomina kształt leżącej litery U. Amplituner zbudowano w oparciu o aluminiową, anodowaną, przestrzenną ramę (chassis). Przymocowano do niej elementy konstrukcyjne, w tym także układ elektryczny oraz frontowy panel obudowy z pokrętkami regulacyjnymi. Rozwiązanie to pozwalało z jednej strony na usprawnienie procesu produkcji, z drugiej zaś, na ułatwienie ewentualnych prac serwisowych wynikających z wadliwości podzespołów elektronicznych. Jednocześnie wadą takiego rozwiązania było podniesienie kosztów produkcji oraz konieczność prowadzenia wiązek przewodów w całym urządzeniu. Płytę czołową produkowano ze szczotkowanego aluminium w dwóch wersjach kolorystycznych: czarnej i srebrnej. Ze względu na zastosowaną technologię, płyty czarnego koloru były narażone na działanie promieni słonecznych powodujących płowienie i przebarwianie się na kolor miedziany bądź złoty. Z tego powodu czarne egzemplarze amplitunera stanowią rzadkość. Do obsługi urządzenia służyły dwuczęściowe nasadki wyboru źródła dźwięku oraz rodzaju zakresu pracy radia. Amplituner posiada programator sensorowy dla ośmiu stacji radiowych oraz pięć prostokątnych, wychyłowych wskaźnikówysterowania i poziomu dostrojenia. Wskaźniki wychyłowe, dla wygody użytkowników, są podświetlane na zielono. Amplituner 5100 jest dostosowany (wzorniczo i technicznie) do pracy z korektorem graficznym Radmor 5171 i tunerem AM Radmor 5122. Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski